

Svätý Jozef Kupertínsky, kňaz, rehoľník

Sviatok: 18. september

* 17. jún 1603 Copertino, Taliansko

† 18. september 1663 Osimo, Taliansko

Význam mena Jozef: Boh pridá, rozhojní (hebr.)

Patrón obuvníkov, kozmonautov, letcov; pri skúškach, pri obracaní hriešnikov

Sv. Jozef Kupertínsky

Jozef Kupertínsky sa narodil 17. júna 1603 v Copertine. Bolo to mestečko pri Nardo, južne od Brindisi v Neapolskom kráľovstve. Jeho rodičia boli chudobní, otec sa živil stolárstvom. Jozef sa narodil v maštali, keďže tesne predtým exekútor zabavil rodinný majetok, otec ako ručiteľ nemohol za kohosi splatiť dlh. Keďže sa narodil v maštali, dali mu meno Jozef Mária.

Ako dieťa veľa trpel. Mal stále trochu pootvorené ústa, ostatné deti sa mu preto posmievali. Na kolene sa mu utvoril hnisajúci vred, na hlave vyrážka. Deti pred ním utekali, lebo rany zapáchali. Ani jedno sa s ním nechcelo hrať. Do školy chodiť nemohol. Päť rokov sa nemohol ani pohybovať. Zázračne sa uzdravil v sakristii kostola Notre Dame v Galatove. Odvtedy chcel patriť iba Bohu. Rodičia ho od malička viedli k nábožnému a pracovitému životu. Dali ho k obuvníkovi, aby sa vyučil remeslu. No nehodil sa na to. Sám sa rád modlieval a postil. Keď mal sedemnášť, požiadal o vstup k františkánom. Neprijali ho, lebo bol analfabet. V roku 1620 ho prijali za brata ku kapucínom. Dostal meno Štefan. Tam bol deväť mesiacov. No bol taký ľarbavý, že rozbil všetko, čoho sa v kuchyni dotkol. Ešte pred skončením noviciátu ho prepustili. Matka mu to veľmi vyčítala. O niekoľko týždňov ho na príhovor strýka františkána prijali do františkánskeho kláštora v Grottele. Predstavení

si všimli jeho poslušnosť a poníženosť. Kvôli tomu mu dovolili pokračovať v noviciáte, hoci nemal vzdelanie. Postupne sa naučil čítať aj písať. Vďaka jeho hlbkej nábožnosti a veľkej duchovnej múdrosti ho odporučili vysvätiť za kňaza. Stalo sa tak 18. marca 1628. Odvtedy sa Jozef ešte viac umŕtvoval. Bičoval sa, postil. Pri modlitbe mával často extázy, pričom aj levitoval (vznášal sa nad zemou). Ako kňaz nekázal, nespovedal, vyhýbal sa svetu a všetkému, čo by mohlo na neho upozorniť. Chýr o jeho svätosti sa však nedal udržať. Mnohí za ním prichádzali, aby ho žiadali o radu a milosť. Trhali mu kúsky z oblečenia a ruženca, aby mali relikvie. On to ani nezbadal. Predstavení ho po čase posielali navštevovať rozličné kláštory po neapolskom kráľovstve. V každom z nich pobudol niekoľko dní. Staral sa o spásu ľudí, usiloval sa mierniť ich biedu a bolesti. Bol veľmi prívetivý a láskavý. Mnohí, dokonca aj kardináli, preláti a princovia za ním chodili po radu.

V októbri 1638 ho niektorí jeho neprajníci udali a poslali pred inkvizičný súd. Po troch prísnych vypočúvaniach ho prepustili, Jozef sa obhájil a mohol sa vrátiť do kláštora, no nie do Grotelle, lež do Assisi, aby ho mohli pozorovať. Tam prežil štrnásť rokov. Extázy sa množili, stávali sa častejšími. Pápež Inocent X., z obavy, aby nevznikla nepríjemnosť, ho dal previesť do kapucínskeho kláštora v Pietrarubbia (Macerata) na pápežskom území. Dali mu tam cudzí dozor, strážili ho rehoľní spolubratia, ktorých nepoznal. Z cely nesmel vychádzať, len kvôli sv. omši. Nemohol s nikým hovoriť, ani písať či prijímať listy. Ľudia sa však hrnuli za ním v húfoch. Po troch mesiacoch ho preto odviezli na odľahlú samotu do Fossombrone. Extázy pokračovali. Kapucíni ho tam veľmi radi videli a tešili sa z jeho prítomnosti. Zanedlho ho znova poslali ďalej, tentoraz do kláštora v Montevecchiu. Pápež Alexander VII. roku 1656 konečne rozhodol, že sa môže vrátiť medzi svojich spolubratov. 9. júla toho istého roku prišiel do Osima (Ancona). Tam zostal sedem rokov. Posledné roky mu začali sily ubúdať. V auguste roku 1663 dostal horúčku. Lekári robili všetko možné, aby zistili príčinu. Snažili sa ho liečiť, no nič nepomáhalo. Jozef slabol. Dňa 18. septembra 1663 prijal pomazanie chorých a poslednýkrát vydýchol. Na jeho hrobe sa stalo mnoho zázrakov. V roku 1753 ho pápež Benedikt XIV. vyhlásil za blahoslaveného a roku 1767 pápež Klement XIII. za svätého.